

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2510/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владисаве Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Митић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Бранко Миљковић“ из Ниша, чији је пуномоћник Мила Стевановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 884/2025 од 10.04.2025. године, у седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 884/2025 од 10.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 884/2025 од 10.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3511/2023 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужили на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.09.2020. године до 31.08.2023. године, исплати појединачно наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован компензациони приговор тужене Основне школе „Бранко Миљковић“ из Ниша, да се утврди да су међусобна потраживања престала до износа од 137,78 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 102.766,00 динара од чега на износ од 100.120,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 884/2025 од 10.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је поднела одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18 и 10/23), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 10/23) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Наиме, предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилци на име неисплаћеног дела зараде у утуженом периоду, због неувећања коефицијента за обрачун зараде у периоду када је тужилци исплаћивана накнада зараде. Побийана пресуда којом је тужбени захтев тужилце усвојен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је она у радном односу код тужене на неодређено време на месту наставника ... и да јој тужена увећање од 4% на име старешинства није плаћала у утуженом периоду, у месецима када је била одсутна са рада, по различитим основама. Одлука не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету пошто су дати разлози за усвајање тужбеног захтева у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права о увећању коефицијента зараде наставнику – разредном старешини, који се има обрачунавати и код накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора, државних празника, боловања и школских распуста, а не само за часове ефективног рада. При том, тужена уз ревизију није приложила различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у предметима са истим правним основом и чињеничном стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Из тих разлога ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужене не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је

ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете, тужилац је поднео 31.10.2023. године, а вредност предмета спора је 18.644,02 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да исти нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић